

Arrest

nr. 195 523 van 24 november 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. GAKWAYA
Le Lorrainstraat 110
1080 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en haar minderjarig kind X, die verklaren van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 22 juli 2017 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 juni 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 juli 2017 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 augustus 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2017.

Gelet op arrest nr. 193 151 van 4 oktober 2017 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij de debatten worden heropend en de partijen worden opgeroepen te verschijnen op de terechtzitting van 18 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. GAKWAYA, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De eerste verzoekende partij verklaart de Nederlandse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 4 mei 1989.

De tweede verzoekende partij verklaart de Nederlandse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 22 december 2012.

Op 12 juli 2016 vraagt de verzoekende partij een inschrijving als werkzoekende aan.

Op 16 augustus 2016 vraagt de minderjarige zoon van de verzoekende partij een verklaring van inschrijving aan als bloedverwant in neergaande lijn van de eerste verzoekende partij.

Op 17 november 2016 neemt de burgemeester een beslissing tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten. De verzoekende partij krijgt tot 21 december 2016 de termijn om de ontbrekende bewijzen aan te leveren.

Op 27 juni 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 51, § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving die op 12/07/2016 werd ingediend door:

Naam: N., F. (...), Nationaliteit: Nederland; Geboortedatum: 04.05.1989, Geboorteplaats: Bujumbura, Identificatienummer in het Rijksregister : (...) verblijvende te (...)

+ kind : N. A. (...) N.N. (...) van Nederlandse nationaliteit om de volgende reden geweigerd :1

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie. Betrokkene diende op 12/07/2016 een aanvraag van verklaring van inschrijving in als werkzoekende (art. 40 §4, eerste lid, 1° van de wet van 15/12/1980). Als staving voor de aanvraag leverde zij, overeenkomstig art. 50 §2, 3° van het KB van 08/10/1981, een attest van inschrijving als werkzoekende (dd. 03/08/2016) van Actiris. De aanvraag werd op 17/11/2016 door het gemeentebestuur, aan de hand van een bijlage 20 zonder bevel om het grondgebied te verlaten, wegens onvolledigheid geweigerd. Deze beslissing werd aan betrokkene op 22/11/2016, ter kennisname, betekend. Zij kreeg uiterlijk tot 21/12/2016 om de ontbrekende bewijzen aan te leveren. Uit het administratief dossier is gebleken dat betrokkene, weliswaar buiten de voorziene termijn, naar aanleiding van deze beslissing een aantal documenten aanleverde, waaronder : een attest van inschrijving als werkzoekende van Actiris (dd. 03/08/2016), een attest voor verlenging van de inschrijving als werkzoekende van Actiris (dd. 04/11/2016), een inschrijvingsformulier schooljaar 2016-2017 CVO Brussel (Hoger secundair onderwijs 2de leerjaar van de 3de graad van 23/01/2017 tot 23/06/2017 als zorgkundige), haar Nederlands Diploma Beroepsonderwijs – Helpende zorg & welzijn (behaald op 06/07/2010), de beoordelingslijst m.b.t. het Diploma Beroepsonderwijs Helpende zorg & welzijn (behaald op 06/07/2010), een stagecontract- werkplekieren (secundair volwassenenonderwijs) voor de opleiding als zorgkundige en een bijlage voor de stageplanning van 21/02/2017 t.e.m. 06/06/2017 in het kader van de opleiding.

Met voorlegging van de voornoemde documenten heeft betrokkene nog steeds niet afdoende aangetoond dat zij een reële kans maakt op tewerkstelling overeenkomstig art. 50 §2, 3° van het KB van 08/10/1981.

Betrokkene verblijft intussen, sinds haar aanvraag van 12/07/2016, in België als werkzoekende. Ondanks haar inschrijving bij Actiris, blijkt zij nog geen vordering te hebben gemaakt aangaande haar kansen op de arbeidsmarkt. Deze vaststelling wordt bevestigd gezien het aangeleverde attest voor verlenging van de inschrijving als werkzoekende tot 03/02/2017 van Actiris (dd. 04/11/2016). Ondertussen is deze termijn eveneens verstreken. Nergens uit het dossier kan blijken dat betrokkene heden nog werkzoekende is. Evenmin heeft betrokkene aangetoond actief op zoek te zijn gegaan naar

werk. Zo toont betrokkene niet aan dat zij heden ingeschreven is bij een bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling (Actiris, VDAB ...) of gesolliciteerd heeft.

Het is dan ook niet onredelijk te stellen dat betrokkene het niet aannemelijk maakt een reële kans te maken op tewerkstelling.

Uit de stukken van het administratief dossier kan blijken dat betrokkene in Nederland een diploma Beroepsonderwijs Helpende zorg & welzijn behaalde. Het beroep van zorgkundige werd opgenomen in de lijst van knelpuntberoepen, doch kan uit het dossier niet blijken dat betrokkene solliciteerde voor een job in de zorgsector, ondanks het feit dat zij over een aantal kwalificatie inzake beschikt. Ten slotte dient uiteraard ook te worden opgemerkt dat nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene sinds haar verblijf in België de kans heeft gehad ook maar één dag te werken, al was het maar in interimverband of op proef. Een verblijfsrecht, voor meer dan drie maanden als werkzoekende, kan aan betrokkene derhalve niet worden toegekend.

Wat de inschrijving bij CVO Brussel Hoger secundair onderwijs (2de leerjaar van de 3de graad van 23/01/2017 tot 23/06/2017) als zorgkundige betreft, deze werden naar alle waarschijnlijkheid aangeleverd om aan te tonen dat betrokkene studeert.

Indien betrokkene het verblijfsrecht wenst te bekomen als student, dient er opgemerkt te worden dat de stage van betrokkene, die liep tot 23/06/2017, ondertussen beëindigd is. Overeenkomstig art. 50 §2, 5° van het KB van 08/10/1981 dient betrokkene, naast een inschrijving aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling, aan te tonen op basis van een verklaring van voldoende bestaansmiddelen, of een gelijkwaardig middel dat zekerheid verschaft dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt en het bewijs aan te leveren over een geldige ziektekostenverzekering te beschikken.

Gelet op de hogervermelde vaststellingen moet dan ook besloten worden dat aan betrokkene evenmin een verblijf van meer dan drie maanden als student kan worden toegekend.

Aangezien het verblijfsrecht van betrokkene geweigerd wordt, kan ook het verblijfsrecht van haar kind niet erkend worden. Er kan voor het kind geen toepassing gemaakt worden van het art. 40 bis §2, 3° van de wet van 15.12.1980.

Overeenkomstig art. 7 eerste alinea, 2° van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen aangezien zij in het Rijk verblijft buiten de gestelde termijn gezien het verblijf van meer dan 3 maanden als werkzoekende aangevraagd op 12/07/2016 haar geweigerd werd en dat zij niet meer toegelaten of gemachtigd is om hier te verblijven op basis van een andere rechtsgrond."

2. Over het voorwerp

Ter terechtzitting van 18 oktober 2017 bevestigt de verwerende partij dat de bestreden bijlage 20 ook betrekking heeft op de aanvraag van de minderjarige zoon van de verzoekende partij, van inschrijving als bloedverwant in neergaande lijn van de eerste verzoekende partij. De verwerende partij beklemtoont dat in hoofde van de minderjarige zoon van de verzoekende partij geen afzonderlijke beslissing genomen wordt. Dit wordt niet betwist door de advocaat van de verzoekende partijen.

Bijgevolg bevestigt de Raad dat de bestreden bijlage 20 zowel betrekking heeft op de aanvraag van de eerste verzoekende partij van 12 juli 2016 als de aanvraag van de tweede verzoekende partij van 16 augustus 2016.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 62, 40, §4, 1° & 2° en 40bis, § 2, 5° van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM)

3.1.1. De verzoekende partijen lichten hun middelen als volgt toe:

"De Raad van State oordeelt dat "artikel 8 EVRM als hogere norm boven de Vreemdelingenwet primeert;

dat de algemene stelling dat een 'correcte' toepassing van de Vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 EVRM kan uitmaken niet volstaat; dat de toepassing van de Vreemdelingenwet bij het nemen van de bestreden beslissing, zeker wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, aan de voorwaarden van artikel 8 EVRM moet worden getoetst (...) met name wat betreft de noodzaak in een democratische samenleving van inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partij en wat betreft de afweging tussen de belangen van de staat enerzijds en van de verzoekende partij en haar kinderen anderzijds".

1) In de eerste plaats wordt onderzocht of er een privé- en gezinsleven bestaat. Dit begrip wordt door artikel 8 EVRM niet gedefinieerd, het gaat om een autonoom begrip dat los van het interne recht dient te worden geïnterpreteerd. De persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden moet voldoende hecht zijn. Dit is een feitenkwestie.

Mevrouw N. F. (...) is de wettelijke samenwonende partner van Dhr. B. K. A. (...), van Belgische nationaliteit.

Er is bijgevolg onbetwistbaar sprake van een familie-, gezins- en privé-leven in België. Het leven tussen verzoekster en Dhr. B. K. A. (...) is een privé-leven. Dit moet gerespecteerd worden.

Vervolgens dient onderzocht te worden of de bestreden beslissing een inmenging is in het gezinsleven.

Gaat het om een beslissing tot beëindiging van voortgezet verblijf, dan is er in se inmenging door de Belgische Staat, en dient artikel 8, tweede lid EVRM te worden toegepast. Het recht op gezinsleven is niet absoluut en de inmenging door de overheid is toegestaan voor zover deze inmenging:

- voorzien is bij wet

- een legitiem doel nastreeft zoals bepaalt in artikel 8, tweede lid EVRM

- noodzakelijk is in een democratische samenleving om dit doel te bereiken.

In dit laatste geval dient de overheid aan te tonen dat zij de bekommernis heeft om' een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het gezinsleven van verzoeker. Er dien m.a.w. een balans, een belangenafweging te worden gemaakt, waarbij de overheid aantoonbaar gezocht te hebben naar een evenwicht tussen de rechten van verzoeker om zijn gezinsleven in België uit te oefenen en de rechten van de Belgische Staat (controle op immigratie). De bestreden beslissing, die een maatregel van inmenging uitmaakt in het gezinsleven van verzoeker, dient proportioneel te zijn aan het legitiem doel van de Staat.

In casu heeft de bestreden beslissing tot gevolg dat verzoekster en haar kind van haar wettelijk samenwonende partner zouden worden gescheiden. Uit de bestreden beslissing blijkt geenszins dat tegenpartij tot een belangenafweging zou zijn overgegaan betreffende het gezins- en privé-leven van verzoekster en haar kind dat beschermd wordt door artikel 8 EVRM. Dus moet de bestreden beslissing geschorst en geannuleerd worden.

De bestreden beslissing wordt gemotiveerd als volgt:

"Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie".

Verzoekster is naar België toegekomen om een werk te zoeken als burger van de Unie. Zij heeft haar verblijf vordering ingediend op 12/07/2016. Zij heeft voldoende documenten neergelegd.

Mevrouw N. F. (...) volgt nog haar opleiding bij VDAB tot 31 januari 2018.

Het artikel 40, § 4, 1° Vreemdelingen wet stelt:

"Ieder burger van de Unies heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

I'hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld".

Mevrouw N. F. (...) is naar België toegekomen als burger van de Unie om er een werk te zoeken. Zij heeft attesten van Actiris neergelegd. Sinds 30 januari 2017 t/m 31 januari 2018 volgt zij een vorming bij VDAB. Mevrouw N. F. (...) heeft dus bewezen dat zij nog werk zoekt en een reële kans maakt met haar vorming bij VDAB om te worden aangesteld.

Dus is er de schending van het artikel 40, §4, 1° van de Vreemdelingenwet.

Het artikel 40, §4, 2° van de Vreemdelingen wet stelt als volgt:

"Hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn Verblijf ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt

Mevrouw N. F. (...) en Dhr. B. K. A. (...) hebben samen een wettelijke samenwoning afgelegd bij de Ambtenaar van Burgerlijke Stand van Sint-Pieters-Woluwe op 11 juli 2017.

Mevrouw N. F. (...) en haar kind N. A. (...) vormen geen onredelijke belasting voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.

Mevrouw N. F. (...) en haar kind hebben nooit tijdens hun verblijf hulp gevraagd aan het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.

Zeker is er schending van het artikel 40, §4, 2° van de Vreemdelingen wet.

Mevrouw F. N. (...) heeft geen vordering gemaakt aangaande haar kansen op de Belgische arbeidsmarkt omdat zij nog een opleiding volgt bij VDAB tot en met 31 januari 2018 (st.3). Na haar vorming zal Mevrouw N. F. (...) zeker solliciteren.

Op de Belgische arbeidsmarkt moet Mevrouw N. F. (...) eerste een vorming volgen. Zij is nu bezig bij VDAB tot en met 31 januari 2018.

Dus een verblijf voor meer dan drie maanden als werkzoekende moet toegekend worden aan Mevrouw N. F. (...) en haar kind A. N. (...).

Dus moet de beslissing dd. 27 juni 2017 betreffende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten voor Mevrouw N. F. (...) en haar kind A. N. (...) geschorst en geannuleerd worden.

In casu schendt de bestreden beslissing dd. 26/07/2017 de artikelen 62, 40, §4, 1° & 2° en 40bis, §2, 5° van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering en 1 à 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en het principe van de materiële motiveringsplicht en 8 van EVRM"

3.1.2. De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslagen, met name artikel 51, §2, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit en de artikelen 40, §4, eerste lid, 1°, en 40bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet. Ook de feitelijke overwegingen zijn te vinden in deze beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Zo wordt uiteengezet waarom de voorgelegde documenten niet afdoende aantonen dat de eerste verzoekende partij een reële kans op tewerkstelling maakt. Ook zet de bestreden beslissing uiteen waarom de eerste verzoekende partij niet in aanmerking komt voor een verblijfsrecht als student op basis van de voorgelegde stukken. Tot slot wordt aangegeven dat het verblijfsrecht aan de tweede verzoekende partij geweigerd wordt omdat de eerste verzoekende partij niet in aanmerking komt voor een recht op verblijf.

Ook in de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, namelijk artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Verder wordt er gemotiveerd dat een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven omdat de verzoekende partijen in het Rijk verblijven buiten de gestelde

termijn van drie maanden en zij niet toegelaten of gemachtigd zijn in België te verblijven op basis van een andere rechtsgrond.

De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissingen hen niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissingen zijn genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Waar de verzoekende partijen de eerste bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseren en stellen dat ze wel een reële kans op tewerkstelling maakt daar ze ingeschreven is bij Actiris en een vorming bij de VDAB volgt tot 31 januari 2018, voeren zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Dit vergt *in casu* een onderzoek van artikel 40 van de Vreemdelingenwet.

De Raad is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 40, §4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij :
1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;
(...)”

De preambule van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de richtlijn 2004/38/EG) stelt dat het burgerschap van de Unie aan elke burger van de Unie een fundamenteel en persoonlijk recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten verleent, onder voorbehoud van de beperkingen vastgesteld door het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap en de maatregelen tot uitvoering daarvan. Het vrij verkeer van personen is immers een van de fundamentele vrijheden binnen de interne markt, die een ruimte zonder binnengrenzen omvat waarin vrijheid is gewaarborgd volgens de bepalingen van het Verdrag (zie 1ste en 2de overweging).

Het Unierecht voorziet in een vrij verkeer van werknemers hetgeen tevens impliceert dat de onderdanen van de lidstaten het recht hebben om zich binnen het grondgebied van de andere lidstaten vrij te verplaatsen en daar te verblijven teneinde er werk te zoeken (HvJ C-292/89, *Antonissen*, 26 februari 1991; HvJ C-344/95, *Commissie v. België*, 20 februari 1997).

Het Hof van Justitie interpreteerde in de zaak *Antonissen* (HvJ 26 februari 1991, *Antonissen*, C-292/89) de beperkingen op het vrij verkeer van personen in de situatie van een werkzoekende en stelde hierin dat indien een EU-burger in een andere lidstaat werk is komen zoeken, hij gedwongen kan worden - behoudens mogelijkheid van beroep - die staat weer te verlaten indien hij er na zes maanden geen werk heeft gevonden, tenzij de belanghebbende aantoont dat hij nog steeds werk zoekt en een reële kans heeft het te vinden.

De Raad stipt aan dat het recht van staatsburgers van een lidstaat om te verblijven op het grondgebied van een andere lidstaat zonder aldaar betaald of onbetaald werk te verrichten, niet onvoorwaardelijk is. Volgens artikel 21, lid 1 van het VWEU komt het recht op het grondgebied van de lidstaten te verblijven slechts aan iedere burger van de Unie toe onder voorbehoud van de beperkingen en voorwaarden die bij het Verdrag en de bepalingen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld (zie in die zin arrest *Trojani*, reeds aangehaald, punten 31 en 32; arresten van 19 oktober 2004, *Zhu en Chen*, C-200/02, Jurispr. blz. I-9925, punt 26, en 11 december 2007, Eind, C-291/05, Jurispr. blz. I-10719, punt 28).

Een van die beperkingen en voorwaarden is blijkens artikel 7, lid 1, sub a en b, van de richtlijn 2004/38/EG dat de lidstaten van staatsburgers van een andere lidstaat, die aanspraak willen maken op

het recht om meer dan drie maanden op hun grondgebied te verblijven, mogen vereisen dat zij ofwel een economische activiteit uitoefenen, ofwel werkzoekende mogen zijn met een reële kans op tewerkstelling. Voor zij die geen economische activiteit uitoefenen, mogen de lidstaten eisen dat zij voor zichzelf en voor hun familieleden beschikken over een verzekering die de ziektekosten in de gastlidstaat volledig dekt, en over voldoende bestaansmiddelen beschikken om tijdens hun verblijf niet ten laste te komen van het sociale bijstandstelsel van die lidstaat (zie in die zin arrest van 23 februari 2010, *Teixeira*, C-480/08, Jurispr. blz. I-1107, punt 42).

Er dient bijgevolg te worden aangenomen dat het vrij verkeer van werknemers zich uitstrekt tot werkzoekenden afkomstig uit een andere lidstaat, maar enkel zolang zij kunnen worden beschouwd als potentiële deelnemers aan de arbeidsmarkt (K. LENAERTS, P. VAN NUFFEL en R. BRAY (ed.), *Constitutional Law of the European Union*, Londen, Sweet & Maxwell, 2005, p. 175, nr. 5-122). Met andere woorden, zolang blijkt dat zij nog steeds werk zoeken en een reële kans op tewerkstelling maken.

In dezelfde lijn voorziet artikel 40, §4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, wat werkzoekenden betreft, dan ook in twee cumulatieve voorwaarden. De vreemdeling die meent als werkzoekende een recht uit voormelde wetsbepaling te kunnen putten, moet zowel aantonen dat hij “werk zoekt” als dat hij een “reële kans maakt om te worden aangesteld”.

Artikel 50, §2 van het Vreemdelingenbesluit legt vast welke documenten de Unieburger in dit geval dient over te maken:

“§ 2.- Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient de burger van de Unie naargelang het geval de volgende documenten over te maken :

(...)

3° werkzoekende :

*a) een inschrijving bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening of kopieën van sollicitatiebrieven; en
b) het bewijs van de reële kans om te worden aangesteld waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene, zoals behaalde diploma's, eventuele gevolgde of voorziene beroepsopleidingen, en duur van de werkloosheid;”*

Hieruit blijkt dat voorwaarden a) en b) eveneens cumulatief moeten worden vervuld.

In de bestreden beslissing wordt terecht gesteld dat “Ondanks haar inschrijving bij Actiris, blijkt zij nog geen vordering te hebben gemaakt aangaande haar kansen op de arbeidsmarkt. Deze vaststelling wordt bevestigd gezien het aangeleverde attest voor verlenging van de inschrijving als werkzoekende tot 03/02/2017 van Actiris (dd. 04/11/2016). Ondertussen is deze termijn eveneens verstreken. Nergens uit het dossier kan blijken dat betrokkene heden nog werkzoekende is. Evenmin heeft betrokkene aangetoond actief op zoek te zijn gegaan naar werk. Zo toont betrokkene niet aan dat zij heden ingeschreven is bij een bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling (Actiris, VDAB ...) of gesolliciteerd heeft.” Dit stemt ook overeen met de stukken van het administratief dossier. Deze motieven van de bestreden beslissing worden niet weerlegd door de verzoekende partij.

Ook blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat rekening werd gehouden met het door de verzoekende partij behaald diploma “Beroepsonderwijs Helpende zorg & welzijn”. In de bestreden beslissing wordt terecht gesteld dat: *Het beroep van zorgkundige werd opgenomen in de lijst van knelpuntberoepen, doch kan uit het dossier niet blijken dat betrokkene solliciteerde voor een job in de zorgsector, ondanks het feit dat zij over een aantal kwalificatie inzake beschikt. Ten slotte dient uiteraard ook te worden opgemerkt dat nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene sinds haar verblijf in België de kans heeft gehad ook maar één dag te werken, al was het maar in interimverband of op proef.*” Deze motieven van de bestreden beslissing worden evenmin weerlegd door de verzoekende partij.

De verzoekende partij stelt dat ze van 30 januari 2017 tot en met 31 januari 2018 een opleiding bij de VDAB volgt. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat de verzoekende partij deze overeenkomst heeft voorgelegd voor het nemen van de bestreden beslissing. Bijgevolg kan ze de verwerende partij niet verwijten hiermee geen rekening te hebben gehouden.

Voor het nemen van de bestreden beslissing heeft de verzoekende partij een inschrijving bij CVO Brussel Hoger secundair onderwijs (2de leerjaar van de 3de graad van 23 januari 2017 tot 23 juni 2017) als zorgkundige en een stageovereenkomst die tot 23 juni 2017 liep, voorgelegd. Met betrekking tot

voormelde documenten wordt gesteld dat: *“Wat de inschrijving bij CVO Brussel Hoger secundair onderwijs (2de leerjaar van de 3de graad van 23/01/2017 tot 23/06/2017) als zorgkundige betreft, deze werden naar alle waarschijnlijkheid aangeleverd om aan te tonen dat betrokkene studeert.*

Indien betrokkene het verblijfsrecht wenst te bekomen als student, dient er opgemerkt te worden dat de stage van betrokkene, die liep tot 23/06/2017, ondertussen beëindigd is. Overeenkomstig art. 50 §2, 5° van het KB van 08/10/1981 dient betrokkene, naast een inschrijving aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling, aan te tonen op basis van een verklaring van voldoende bestaansmiddelen, of een gelijkwaardig middel dat zekerheid verschaft dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt en het bewijs aan te leveren over een geldige ziektekostenverzekering te beschikken.” Deze motieven worden niet weerlegd door de verzoekende partij.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de eerste bestreden beslissing te schragen. Een schending van de materiële motiveringsplicht *juncto* artikel 40, §4 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Voorts voert de verzoekende partij de schending van artikel 8 van het EVRM aan. Ze wijst erop dat ze wettelijke samenwoont met de heer B.K.A. en dat zij en haar kind geen onredelijke belasting voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk vormen.

Vooreerst wijst de Raad erop dat de voorwaarde van ‘werkzoekende’ zoals bedoeld in artikel 40, §4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet niet beoordeeld aan de hand van het familieleven van de verzoekende partij en het gegeven dat de verzoekende partijen geen onredelijke belasting vormen van het sociale bijstandsstelsel. De verwerende partij dient te beoordelen of de verzoekende partij werk zoekt en een reële kans maakt op een tewerkstelling. Voormeld betoog kan niet tot de nietigverklaring leiden van de beslissing tot weigering van verblijf.

Het hebben van een gezinsleven kan echter van belang zijn bij de beoordeling van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het gezinsleven een “fair balance” moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een “fair balance” tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezinsleven hier te lande en anderzijds het

algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 EVRM.

Dit familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van het privéleven en/of het familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM waarop zij zich beroept.

Artikel 8 EVRM definieert niet de begrippen 'gezinsleven' en 'privéleven', die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150). Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake is van een privéleven is eveneens een feitenkwestie.

Op 12 juli 2016 informeert de gemeente Sint-Pieters-Woluwe de verwerende partij van het voornemen van de verzoekende partij om met de heer B.K.A. wettelijk samen te wonen. Op 31 oktober 2016 stelt de heer B.K.A. een verklaring van verblijfsverandering in de gemeente Sint-Pieters-Woluwe op. Hierin vermeldt hij ook dat verzoekers deelt uitmaken van zijn gezin. Al deze stukken bevinden zich in het administratief dossier.

Hoewel de gemachtigde kennis had van bovenvermelde relevante feiten en omstandigheden aangaande het gezinsleven van verzoekende partijen, blijkt noch uit de motieven van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten noch uit de stukken van het administratief dossier enige afweging of enig onderzoek naar deze relevante feiten en omstandigheden in het licht van artikel 8 van het EVRM. Er blijkt niet dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met de specifieke feitelijke situatie van de verzoekende partijen waarvan hij kennis had.

Waar in de aanloop naar, dan wel het geven van de bestreden beslissing geen blijk wordt gegeven van een onderzoek naar of afweging van de omstandigheden aangaande het gezinsleven van verzoekende partijen kan de Raad *in casu* enkel vaststellen dat de verwerende partij niet is overgegaan tot een zorgvuldige beoordeling en belangenafweging aangaande het gezinsleven van verzoekende partijen zoals zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM.

In de mate dat artikel 8 van het EVRM een zorgvuldig onderzoek vereist naar alle relevante feiten en omstandigheden alsook een billijke belangenafweging, is deze bepaling geschonden (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 66; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68).

Een schending van artikel 8 van het EVRM door het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten, wordt aannemelijk gemaakt. Dit leidt tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging van het bestreden bevel kan leiden, dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden kan leiden aangevoerd en hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring behandeld. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen in zoverre deze betrekking hebben op de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 juni 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 juni 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 3

De vordering tot schorsing wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten van 27 juni 2017 is zonder voorwerp.

Artikel 4

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig november tweeduizend zeventien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS